

gang til i disse Tilfælde at fritage for Straf, og jeg tror ogsaa, at den højtærede Minister har Ret i, at selv om de Synspunkter, jeg her har gjort gældende, kan rejses med en vis Vægt, vil de fleste utvivlsomt mene, at absolut overvejende moralske og samfundsmæssige Betragtninger vilde stille sig imod en Regel, der gjorde Fosterfordrivelse straf-fri. Efter min Opfattelse er det saaledes, at vi som Lovgivere vedrørende Straffelovgivningen i ganske særlig Grad maa bestræbe os for at give Regler, der svarer til den almindelige Retsopfattelse i Landet, og jeg tror ikke, den almindelige Retsbevidsthed i Landet er en saadan, at det vil være muligt at gaa synderlig meget videre, end den højtærede Minister her er gaaet.

Naturligvis kan det gøres til Genstand for nærmere Forhandling i Udvalget. Jeg kunde f. Eks. tænke mig, at det kunde være naturligt at optage en Bestemmelse om, at i hvert Fald, hvor der forelaa Kønsfrihedsforbrydelser, skulde der være en Adgang til at fritage Kvinder for Straf for Fosterfordrivelse. Jeg ser i Bemærkningerne, at man har haft netop dette Spørgsmaal fremme til Overvejelse, men at man ikke har anset det for fornødent at give en saadan Regel, jeg formoder — det siges ikke — ud fra den Betragtning, at Paatale her vel alligevel ikke vil finde Sted. Den højtærede Minister nikker, og jeg forstaaer altsaa, at det er den Betragtning, der ligger bagved, men det forekommer mig alligevel, at der vil være Grund til i Udvalget at overveje, om man i saadanne særlige Tilfælde bør lade Sagen afhænge af Paatalemyndighederne, om der ikke er Grund for Lovgiverne til for dette for Kvinderne ganske særlig uhyggelige Tilfælde at give særlige Regler. Det er jo et Forhold, som under Krigsperioden visse Steder — lykkeligvis ikke herhjemme — var overordentlig aktuelt, dette om Kvindernes Stilling overfor fremmede Soldater, der havde taget dem med Vold. Det er forhaabentlig et Forhold, som ikke nogen Sinde paa den Maade vil blive aktuelt herhjemme, men det forekommer mig alligevel, at det er et Forhold, der er Grund til noget nærmere at overveje i Udvalget.

Nogen Betænkelighed maa jeg nære ved de i Forslagets § 211, 4de Stykke, og § 212, 3die Stykke, foreslaaede Strafnedsættelses- og Straffrihedsbestemmelser for Bigami og Blodskam, men jeg skal i øvrigt ikke komme ind derpaa, men opsætte, hvad jeg derom har at bemærke, til Udvalgsbehandlingen.

Derimod vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om Forslagets § 240 om, at den, der dræber en haabløst syg efter dennes Begæring for at befri ham for svære, uafvendelige Lidelser, kan blive straffri, ganske vist kun under særlige Omstændigheder. Om den Regel vil jeg sige, at den gaar det vist ikke an at gennemføre. Den er for ubestemt. Hvornaar er et Menneske haabløst sygt? Jeg tror, man har Eksempler paa, at Folk, der har været opgivet af Lægerne som haabløst syge, oven i Købet i fuld Vigueur har overlevet de Læger, der stillede den Diagnose. Og hvornaar foreligger der svære, uafvendelige Lidelser? Og hvilken Vægt kan man — saaledes som jeg ogsaa tror, en af de ærede foregaaende Talere har udtrykt det — overhovedet lægge paa en Begæring fra en haabløst syg? Mon der ikke er Fare for, at Arvinger i forskellig Henseende kunde tage sig Skønnet for let ved Ud-sigten til at fremskynde et ønsket Arvefald? Og mon ikke der vilde kunne være Fare for, at det vilde kunne forrykke Tillidsforholdet mellem Læge og Patient og skabe — hvad jeg ogsaa tror, man har gjort opmærksom paa — en saadan Nervøsitet hos haabløst syge, at det ikke vil gaa an at gennemføre denne Bestemmelse? Desuden forekommer det mig, at den er ret unødvendig, idet vi, hvor det kunde være praktisk begrundet, har de vide Bestemmelser om Strafnedsættelse og Straffrihed i Forslagets § 89.

Med disse Bemærkninger skal jeg forlade dette Spørgsmaal, hvor jeg altsaa ikke har synderlige Indvendinger at gøre imod den højtærede Minister udover de rent tekniske, juridiske Indvendinger, som jeg ikke skal fortørne det ærede Medlem Hr. Sundbo med at komme nærmere ind paa, men som jeg ikke tør love, at jeg i Udvalget helt kan forskaane ham for. Jeg skal gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om den anden Hovedlinie, den, jeg kaldte for den strafudvidende Linie, og hvorom jeg har nogle flere Bemærkninger at gøre.

Jeg vil herom gøre den almindelige Bemærkning, at Forslaget betyder en stærk Udvidelse af Strafbarheden for Uagtsomhed, dels saaledes, at man har forhøjet Strafferammerne meget stærkt, dels saaledes, at man har udvidet selve det strafbares Omraade meget stærkt.

Som et Eksempel paa Forhøjelsen af Strafferammerne skal jeg nævne Forslagets § 242, at den, som uagtsomt forvolder en andens Død, straffes med Hæfte eller Bøde, under skærpene Omstændigheder med Fængsel indtil 4 Aar, medens den tilsvarende Bestemmelse i den nugældende Straffe-